:10

א) שבת דף ז., ב) [שבת קנ. ושם נסמן],

הגהות הב"ח

ובההיא ניחא ליה ואינו אוסר:

ישראל. שיש לו פתח לקרפף ופתח

למבוי ושכח ולא עירב במבוי אם

קרפף בית סאתים הוא שראוי

להשתמש בו אינו אוסר על בני

מבוי ואע"ג דלגבי נכרי חשיב זוטרא

לגבי ישראל נפיש דהא בשבת ליכא

הולאת משואות יתירין וסגי בהכי

ונפיש אוירא ממבוי אבל יותר מבית

סאתים דכרמלית הוא כגון שלא הוחם לדירה כיון דאסיר ליה

לאישתמושי לא ניחא ליה ביה ואוסר

על בני מבוי: פתוח לקרפף מהו.

אנכרי קאי ואמילתיה דרב יהודה:

הזורק לחוכו. מרה"ר: חייב. חטאת.

ואע"ג דלענין איסור טלטול שויוה

רבנן כרמלית שאסרו לטלטל בתוכו

אלא בד׳ מדאורייתא רה"י גמורה

היא דמחילה היא אלא שמחוסרת

דיורין ומש״ה אסרי רבנן לטלטולי:

ים כרמלית הוא: אין מטלטלין לא

מתוכו לים. אפי׳ בד׳ אמות משום

דכל גבוה עשרה ורוחב ד' הוי רה"י:

פחות מכאן. שאינו גבוה עשרה

כרמלית היא כים ומטלטלין מזה לזה

תוך ד' אמות: עד כמה. יהא רחב

סלע: עד בית סחתים. אבל טפי לא

ולקמיה מפרש אהייא קאי: אי נימא

אסיפא. אפחות מעשרה תרוייהו

כרמלית נינהו לא שנא רחב ולא שנא

קלר: הא יותר מבית סאתים. בטל

תורת רה"י מיניה והוי כרמלית אפי"

לקולא ואף על גב דגבוה עשרה:

לעולם ארישא. ולאו אמתוכו לים קאי

אלא אדיוקא קאי והכי קא דייק הא

בתוכו מטלטלין דהא רה"י היא עד

כמה עד בית סאתים אבל טפי לא

דשויוה רבנן ככרמלית לענין טלטול

משום דמחוסר דירה ומיחלף ברה"ר

מיהו לענין מתוכו לים רה"י היא:

רב אשי אמר לעולם ארישא. ולאו

אדיוקא קאי ואפי׳ לענין מתוכו לים

נמי כרמלית שויוה ושרי מיהו לר׳

יוחנן לא מיקשי דודאי לענין חיובא

מדאורייתא רה"י היא ומאי טעמא

שרו רבנן לטלטולי מיניה לכרמלית

משום דחיסור טלטול מרשות היחיד

לכרמלית מדרבנן הוא דהם אמרו

זאת והם אמרו עוד איסור אחר

וראו שאין שניהם עומדים כאן וביטלו

הוקף לדירה כיון דאסיר

(A) תום' ד"ה וישראל וכו'.במקום אויר (של מבוי).מא"מ ונ"ב באשר"י אין זה: (ב) ד"ה נסמוך וכו' משנה דלקמן. נ"ב דף עג ע"ב: (ג) בא"ד דפסיק רב לקמן. נ"ב ריש דף עב ע"ה: (ד) בא"ד סבר כמאן דאמר. נ"ב פוף דף על ע"ב:

גליון הש"ם גם' נימרו ליה לנכרי. עי' לעיל דף סד ע"א תוס'

מוסף רש"י

מחיצה היא. לקרות לשות סיחיד (שבת ד.). ואמירה לנכרי שבות. מלרכנן (ב"מ צ.).

רבינו חננאל (המשר) מטלטלין לא מתוכו לים ולא מז הים לתוכו. ועד כמה עד בית סאתים. כלומר שהוא כרשות היחיד, הא יתר מבית סאתים מטלטלין אלמא סרמלית היא, והאי סלע כרמלית היא, שבים כי קרפיף יתר מבית הוא, וקתני דמטלטלין מן הים לתוכו אלמא כרמלית היא. ותיובתא דר' יוחנן תיובתא. ודחי רבא לעולם אין מטלטלין לא מתוכו לים ולא מן הים לתוכו, [וה״ק] בתוכו הוא דמטלטלין עד בית סאתים. רב אשי אמר לעולם ארישא, והן אמרו קרפיף יותר מבית סאתים שלא הוסף לדירה איז קו פין יותו מבית סאתים שלא הוקף לדירה אין מטלטלין בו אלא בארבע אמות. והן אמרו אין מטלטלין מרשות היחיד לכרמלית. בית סאתים דשרי לטלטולי בכוליה אסרי רבנן לטלטולי מתוכו לים ומן הים לתוכו. מאי טעמא דילמא ומאי שנא. תוכו שכיח ולפיכך אסרו, מתוכו לים ומן הים לתוכו דלא שכיח . לא גזרו ביה רבנן. ההוא ינוקא דאישתפוך המים שחיממו לו למול עליהן. אמר להן רבה נייתו ליה והא לא עריבינן, אמר להו נסמוך על שיתוף שבמבוי. אמרו ליה לית לן שיתופי מבוי. אמר להו אמרו לגוי ויזיל ויתי להו. אמר אביי בעיי לאותובי למר והא הזאה שבות היא

ואמירה לגוי שבות היא.

אפי׳ פסוח לקרפף. ניחא ליה ביה טפי דאיכא אוירא טפי ממבוי ואינו אוסר על בני מבוי: נכרי בים סאסים אוסר. אם היה לו פתח לקרפף בית סאתים ופתח למבוי עדיין אוסר על בני מבוי דאוירא דקרפף לא נפיש אבל אם יותר מבית סאתים נפיש אוירא

> אפי' פתוח לקרפף רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו א נכרי בית סאתים אוסר יותר מבית םאתים אינו אוסר ^ב וישראל בית סאתים אינו אוסר יותר מבית סאתים אוסר בעא מיניה רבא בר חקלאי מרב הונא פתוח לקרפף מהו א"ל הרי אמרו בית סאתים אוסר יותר מבית סאתים אינו אוסר 6 אמר עולא אמר רבי יוחגן ג קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה ואפילו כור ואפילו כוריים הזורק לתוכו חייב מ"ם מחיצה היא אלא שמחוסרת דיורין מתיב רב הונא בר חיננא י סלע שבים גבוה עשרה ורוחב ארבעה אין ממלמלין לא מן תוכו לים ולא מן הים לתוכו פחות מכאן מטלטלין עד כמה עד בית סאתים אהייא אילימא אסיפא בית סאתים מפי לא והא מכרמלית לכרמלית קא מטלטל אלא לאו ארישא והכי קאמר סלע שבים גבוה עשרה ורוחב ד' אין מטלטלין לא מתוכו לים ולא מן הים לתוכו ועד כמה עד בית סאתים הא יתר מבית סאתים מטלטלין אלמא כרמלית היא תיובתא דר' יוחגן אמר רבא מאן דלא ידע תרוצי מתנייתא תיובתא מותיב ליה לרבי יוחגן לעולם ארישא והכי קאמר הא בתוכו ממלמלין ועד כמה עד בית מאתים רב אשי אמר ה לעולם ארישא הז אמרו והן אמרו הן אמרו קרפף יתר מבית םאתים שלא הוקף לדירה אין מטלטלין בו אלא בד' אמות והן אמרו אין מטלטלין מרשות היחיד לכרמלית בית סאתים דשרי למלמולי בכוליה אסרי רבגן למלמולי לא מן הים לתוכו ולא מתוכו לים מ"ם רה"י גמורה היא יתר מבית סאתים דאסור לטלטולי בכוליה שרו רבגן לטלטולי מתוכו לים ומן הים לתוכו מ"מ דלמא אמרי רה"י גמורה היא ואתי לטלטולי בכוליה ומאי שנא תוכו שכיח מתוכו לים ומן הים לתוכו לא שכיח: ההוא ינוקא דאשתפיך חמימיה אמר

להו רבה נייתו ליה חמימי מגו ביתאי א"ל אביי והא לא ערבינן א"ל י נסמוך אשיתוף א"ל הא לא שתפינן יו נימרו ליה לנכרי ליתי ליה אמר אביי בעי לאותביה למר ולא שבקן רב יוסף דאמר רב [יוסף אמר רב] כהנא כי הוינן בי רב יהודה הוה אמר לן בדאורייתא מותבינן תיובתא והדר עבדינן מעשה בדרבגן עבדינן מעשה והדר מותבינן תיובתא לבתר הכי אמר ליה מאי בעית לאותביה למר אמר [ליה דתניא] הזאה שבות י ואמירה לנכרי שבות מה

זה מפני זה וכדמפרש: הם אמרו קרפף יוסר מבים סאסים אין מטלטלין בו. דשויוה כרמלית לענין טלטול משום דמיחלף ברה״ר ומיהו אסור לטלטל מרה״ר לתוכו ומחוכו לרה״ר כדר״ יוחנן דמדאורייתא רה״י היא: והם אמרו אין מטלטלין מרה״י לכרמלים. משום דלא ליתי לטלטולי מרה״י לרה״ר ובהאי רה"י שהיא ביותר מבית סאתים לא גזור מאי טעמא בית סאתים דשרי לטלטולי בכוליה כי אסרינן ליה לטלטולי מיניה לכרמלית לא אתיא מיניה חורבה אבל טפי מבית סאתים אי אסרת מתוכו לים תוך ד' אמות אתי למימר רה"יי גמורה היא אפי' מדרבנן ומטלטלי בכולה ומיעקרא אידך תקנתא דרבנן ובטלו הא מקמי הא: ומאי שנא. דאלים הך תקנתא טפי מהך השתא נמי קא מטלטלי מרשות היחיד לכרמלית: סוכו שריח. וכי שרי ליה לטלטולי בגווה חזו ליה עלמא ומיחלף ברה"ר: מסוכו לים לא שריח. ולא גזרו רבנן במלחא דלא שכיחא ואע"ג דבשאר רה"י לכרמלית גזור רבנן הנהו שכיחן אבל הני תרתי כחדא יותר מבית סאתים ומתוכו לכרמלית לא שכיח: דאישספך חמימיה. שהיו רולין למולו והחמו לו חמין מבערב ונשפכו היום: מגו ביסאי. מביחיה דרבה והתינוק היה בבית אחר באותה חלר: **נסמוך אשיחוף.** דמבוי דתנן (נקמן פג.) במתני' אם נשתחפו במבוי מוחר כאן וכאן במבוי ובחלירות אף על פי שלא עירבו: בדאורייםא מוסבינן פיובסא. באיסור של תורה וחכם מורה בו היתר ויש בתלמידים שיודע להשיב ישיב קודם מעשה שלא נעבור על דברי חורה אבל בדרבנן כגון עירובי חלירות שבקינן לחכם לעשות כהוראתו: והדר מותבינן. ליה ללמוד אם יפה הורה: הואה. על הטמא אינה אסורה בשבת אלא משום שבות:

וישראל בית מאתים אינו אומר כו'. אומר ר"י דאס הוקף לדירה אפי׳ בית סאתים אוסר דכיון שהוקף לדירה הוה

כביתו ואינו עומד (ה) במקום אויר של מבוי ואוסר עדיין פתח הפתוח למבוי ובקונט׳ לא פירש כן דאדרבה פירש יותר מבית סאתים דוקא

כשלא הוקף לדירה אבל הוקף לדירה אינו אוסר: **וכאי** מעמא דלמא אמרי רה"י גמורה היא. מכאן המיר ר"ת בגינה אחת יתירה מבית סאתים שלא הוקפה לדירה לטלטל מתוכה לחוץ הואיל ולא היתה רה"ר גמורה כגון סרטיא ופלטיא עוברת לפניה והתיר להטמין המפתח בתוך הגינה אע"פ שעומד בחוץ ונותן בתוך הגינה או ליטול מתוכה לחוץ ואין לחלק בין סלע דהתם משום דלא שכיח שהרי כל עיקר גזירה זו שלא יבא לטלטל בכולו והאי טעמא שייך נמי הכא ועוד יש לדקדק מהא דתניא בפ"ק דשבת (דף ו.) ארבע רשויות לשבת ואם היה אסור לטלטל משאר כרמלית לקרפף יותר מבית סאתים משכחת להו חמשה: והא לא ערבינן בו'. קודם מילה היה כדפירש בקונט' וכן משמע מדמדמה הך אמירה להואה שהיא משום מלוה לעשות פתח אבל לאחר מילה ומשום סכנה על זה לא היה אומר והא לא ערבינן דבפקוח נפש הזריז הרי זה משובח כדאמרינן

פרק בתרא דיומא (דף פד:): אשיתוף. דמבוי פירש נסמוך בקונט׳ דתנן במתני׳ אם נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן ולא היה לו להביא מאותה משנה דלקמן (ב) בגמ׳ מוקמינן לה כולה כר״מ דבעינן עירוב ובעינן שיתוף ואם נשתתפו נמי קאמר אלא היה לו להביא ראיה מהא דחניא לקמן בפירקין (דף עא:) וחכמים אומרים מערבין או משתחפין ואע"ג דפסיק רב לקמן (ג) הלכה כר"מ דבעי תרתי סבר לה כר׳ יוחנן דאמר נהגו כר"מ אבל לכתחלה לא עבדינן כוותיה אי נמי סבר כמאן דאמר (ד) בפת כולי עלמא לא פליגי דבחדא סגי ונסמוך אשיתוף דקאמר

היינו אם נשתתפו בפת: לשבות

מא א מיי' פ״ה מהלי עירובין הלכה יו :טוש"ע א"ח סימן שפט

שוש ע ט מ שמון שפט. ב [מיי' שם הל' י]: מב ג מיי פט"ו מהל' שבת הלכה א טוש"ע או"ח סי שמו סעיף ג: עירובין הלכה יט יפ״ה שם הלכה יג סמג עשין דרבנן א טוש"ע או"ח

שבת הלכה י ופ"ב מה' מילה הלכה ט סמג לאוין סה ועשין כח טוש"ע לו"ח סי שכח סעיף יו וסי שלא סעי ו טוש"ע ו"ד סי׳ רסו סעיף ה:

רבינו חננאל

ולא תימא לבקעה ממש, אלא אפילו לקרפיף אם פתח וסילק רשותו מכל פתח ומיקק הש.... המבוי. רבה ורב יוסף סאתים אוסר יתר מבית סאתים אינו אוסר. פי׳ פתח ארבעה על ארבעה פתוח לקרפיף אם יש בו בית סאתים עדיין אוסר בית סאתים עדיין אוסר [על] בני המבוי, שלא סילק רשותו. ויותר מב׳ אוטו. וכן טוגיא דשמעתא. לפי׳ שיירא י. ושבתו בקרפיף שיש בו כמה סאין, ושבת גוי עמהז ההוא (גוי) בית טאתים ששבת עליו אסרו לישראלים ששבתו עמו לטלטל בו, אבל בשאר המקום כולו אינו אוסר. ישראל, שלא עירבו, בית סאתים אינו אוסר, כי בלא עירוב מותר בו, אבל יותר מבית סאתים שאין לו [לטלטל] אלא על ידי ראמר יש ביטול ברחבה. ואמר שלא א״ר יוחנן אמר עולא א״ר יוחנן (א״ר) קרפיף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה אפי׳ כור ואפי׳ כורים הזורק מרשות הרבים לתוכו חייב, מחיצה היא ומותבינן עליה מיהא, סלע שבים גבוה י' ורחב ולא מן הים לתוכו, פחות סאתים. האי בית סאתים דקתני (אאהי קאי, אין אפחות מיכן בית סאתים הוא דמטלטלין (הוא) [הא] יתר מבית סאתים כרמלית הוא, והים כרמלית הוא, מכרמלית לכרמלית הוא ואפי׳ יתר מהאי שרי. אלא לאו ארישא והכי קתני. סלע